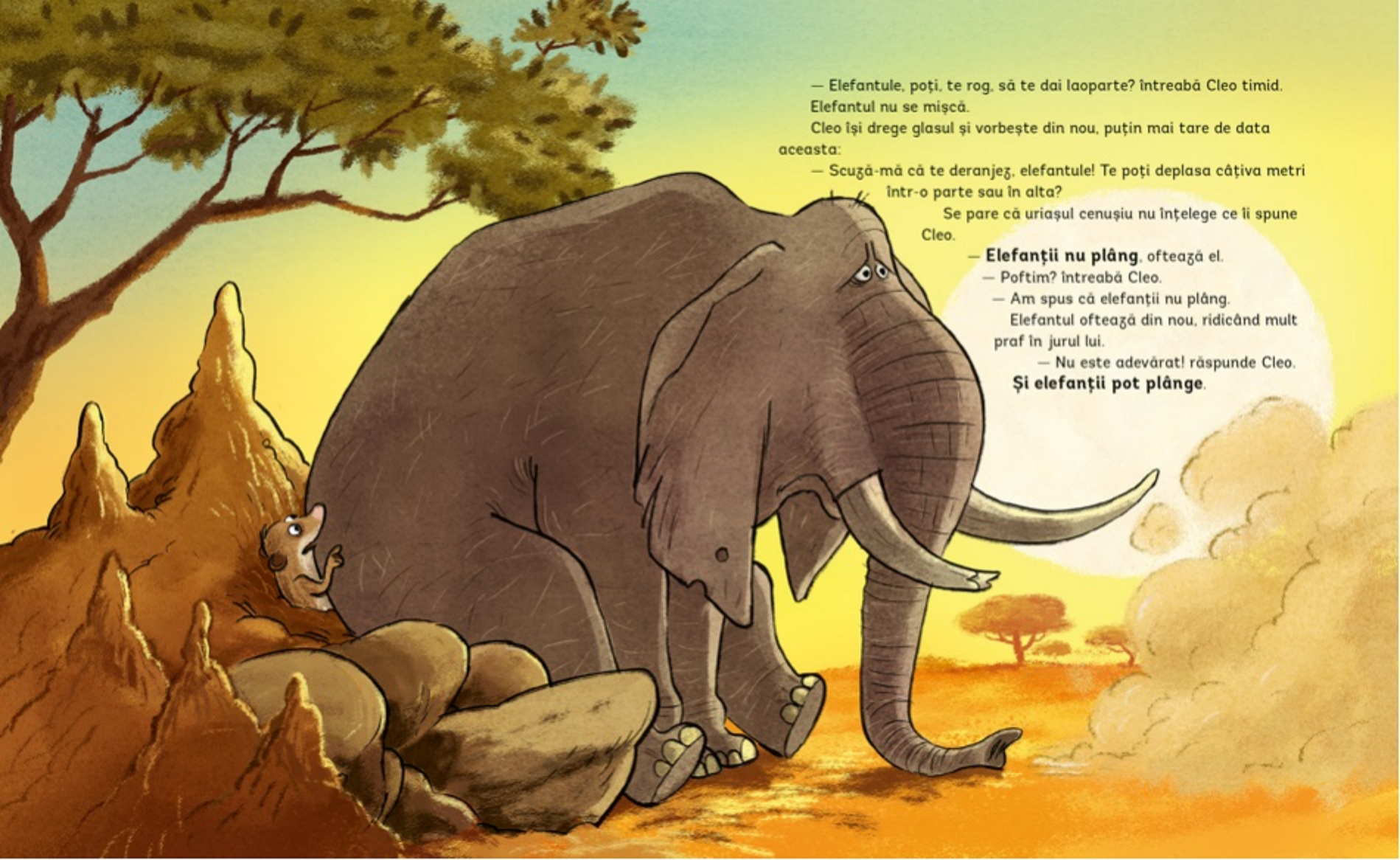

Este dimineață în savană. Cleo cască și se întinde.
Este încă foarte devreme când cântecul păsărilor o trezește pe micuța mangustă.
Cleo este într-o dispoziție foarte bună și, ca în fiecare dimineață, vrea să iasă afară și să inspire aerul curat și parfumat.

Dar ceva mare și gri îi blochează drumul.
— Oare ce este lucrul acesta? se întreabă Cleo cu voce tare.
Își face curaj și îl atinge. Pare șifonat și încrețit. Cleo știe ce este.
Tu ai ghicit?

— Elefantule, poți, te rog, să te dai laoparte? întreabă Cleo timid.
Elefantul nu se mișcă.

Cleo își drege glasul și vorbește din nou, puțin mai tare de data aceasta:

— Scuză-mă că te deranjez, elefantule! Te poți deplasa câțiva metri într-o parte sau în alta?

Se pare că uriașul cenușiu nu înțelege ce îi spune Cleo.

— **Elefanții nu plâng**, oftează el.

— Poftim? întreabă Cleo.

— Am spus că elefanții nu plâng.

Elefantul oftează din nou, ridicând mult praf în jurul lui.

— Nu este adevărat! răspunde Cleo.

Și elefanții pot plânge.